

L'Europa inesperada

S'ha d'aprendre dels daltabaixos del passat per assumir la mudança europea del segle XXI

SALVADOR GINER

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 6 de juny del 2010

No estava en els plans ni en els somnis de ningú. Ha sorgit una nova Europa. La que ningú s'havia imaginat. No va ser mai prevista pel ja oblidat Moviment Europeu, verdader origen de la Unió, de l'Europa d'avui, amb tots els seus defectes i els seus formidables èxits. Els que ignoren aquells pessimistes anomenats euroescèptics.

L'Europa desitjada pels tossuts europeistes originaris era la de les nacions foses en una federació d'iguals, sota l'imperi d'una llei basada en la llibertat, la participació i la democràcia. Ho continua sent. Però aquella Europa també s'imaginava com una federació dels nostres pobles tal com havien arribat a forjar-se a través de segles. La barbàrie de dues guerres mundials, enteses ara lúcidament com a guerres civils entre europeus, ens havia fet pensar que havíem superat tots els excessos idealistes: s'havia de construir amb el que teníem, en honor de la civilització que tenim, una de les més extraordinàries que la raça humana hagi sabut edificar, diguem-ho clar.

Sobre el nostre fonament ètnic, demogràfic, lingüístic i amb una pluralitat cultural de rerefons comú havíem d'edificar la casa europea. La inclusió de l'Est, al caure el món soviètic, estava prevista. El desmantellament dels imperis ultramarins va permetre concentrar-nos sense interessos llunyans en l'àmbit propi. Van seguir fluxos potents immigratoris de poblacions colonials: algerians a França, antillans i

pakistanesos a Anglaterra, indonesis a Holanda. La incorporació i l'assimilació va ser relativament indolora, digna de l'ordre jurídic al qual apel·làvem. Amb penoses excepcions, els casos de discriminació injustificada topaven amb una reacció enèrgica per part de les autoritats o d'una ciutadania que no tolerava l'odi al forà.

La vasta població immigrada, així com la seva prole ¿nascuda ja a Europa¿, s'anava confinant en barris i zones molt específiques, com abans havia passat amb el vell proletariat europeu. La concentració d'atur, escolarització deficient i fins i tot pobresa entre aquella població va anar creixent fins a arribar al volum que actualment coneixem. I que continuarà creixent. Els prejudicis infundats dels europeus de sempre es van començar a intensificar, sobretot a propagar la idea falsa que treuen els llocs de treball als de casa, per barrejar-la aviat amb no menys falses acusacions sobre la delinqüència dels immigrants.

La visió distorsionada de la massa immigrada que s'ha establert a Europa dificulta constatar amb equanimitat un altre fenomen que no té absolutament res a veure ni amb la xenofòbia ni amb les llegendes absurdes sobre la nostra població d'origen extraeuropeu. Es tracta del fet incontrovertible que ja hi ha una nova societat europea, és a dir, una nova Europa poblacional i una nova estructura social. Els milions de musulmans alcen els seus minarets: canta el muezí sobre les teulades d'un poble nominalment cristià, però ja més descregut que mai en la secularitzada Europa. La violació dels principis més elementals d'igualtat entre dones i homes no és desconeguda entre nosaltres ¿vegeu, si no, els crims de violència masclista¿, però es fa molt difícil quan l'herència cultural secular musulmana triga a adaptar-se a la laïcitat imperant. Perquè no ens enganyem: la ciutadania europea espera que al més aviat

possible es produeixi l'assimilació cívica i cultural plena de la immigració a les normes jurídiques que ens regulen.

Acol·lit a aquestes mateixes pàgines, vaig denunciar al seu dia la misèria multicultural que en nom d'un suposat progressisme intenta imposar un relativisme moral insostenible entre gent civilitzada. La nova Europa poblacional, multiracial, multireligiosa i multicultural no es pot permetre el luxe de mantenir concepcions incompatibles amb la ciutadania entre els seus habitants. Una cosa és la societat multicultural en si i una altra, de molt diferent, el multiculturalisme ideològic. Europa ha estat forta, creadora, fins i tot esplèndida, quan ha estat universalista i ha respectat la dignitat humana. Ha estat horrible ¿i això sense població immigrada¿ quan ha odiat aquells dels seus fills que gosaven ser diferents. Des de l'expulsió dels jueus d'Anglaterra i després d'Espanya fins a la seva persecució a Polònia i Rússia o el seu extermini per Alemanya, els europeus han caigut en el més sinistre dels abismes.

Les atroces guerres de religió que van omplir de sang Europa durant els segles XVI i XVII es van empendre en contra de la societat multireligiosa, és a dir, multicultural. És absolutament necessari que aprenguem d'aquells daltabaixos, perquè l'envergadura de la mudança europea més inesperada, la del segle XXI, no té precedents. Si no n'aprenem, podria tornar a planar sobre nosaltres la negació del que Europa, per a la gent civilitzada d'arreu del món, significa.